

Natasha Lester

De verdwijning van Astrid Bricard

Vertaald door Saskia Peeters



DE FONTEIN

Proloog

PALEIS VAN VERSAILLES, FRANKRIJK, 28 NOVEMBER 1973

De Spiegelzaal in het Paleis van Versailles is net als de nachtclub Electric Circus in Manhattan bedoeld om de zintuigen te overstelpen, denkt Hawk als hij naast vier andere mannen de ruimte binnenloopt. De overdaad in de club is afkomstig van bands als Velvet Underground, die zo hard spelen dat de muziek bijna als een extra hartslag voelt, van de vuurvreters die vlammen eten alsof het snoep is, en van de lichtshow die op de doeken aan de muren wordt geprojecteerd waardoor het het ene moment voelt alsof de ruimte overhelt terwijl je het volgende moment zelf scheef lijkt te staan. De buitensporigheid hier is echter van een andere orde, en komt in zoveel spiegels tot uiting dat je je nergens kunt verschuilen. Hawk ziet hoe hij van alle kanten wordt gevangen en duizend keer wordt weerspiegeld onder kathedraalachtige geschilderde plafonds, op zo'n manier dat je je schuldig voelt terwijl je helemaal niets verkeerd hebt gedaan.

Eén verontrustend moment lang vraagt Hawk zich af of dit is waar het om gaat: de opvatting dat een dergelijke historie de Franse haute couture verheven maakt boven zes Amerikaanse ontwerpers die proberen aan te tonen dat een jurk die is gemaakt om mee te swingen op de Rolling Stones de mode van nu is. Hij zou willen dat Astrid nu binnen kwam slenteren om het te bewijzen. Maar waar is ze?

Hij werpt een blik op Bill Blass, zoals altijd gekleed in tweed en tabak. Naast hem lopen Oscar de la Renta in afgemeten zwart, Stephen Burrows in naïviteit, en Halston in zelfbewondering. Hawk weet dat hij hun niet hoeft te vragen of ze Astrid hebben gezien.

'*Allons-y!*' roept hun Franse begeleider hooghartig, alsof hij liever Yves Saint Laurent en de rest van het Franse team zou vergezellen dan de Amerikanen die er zo ongenadig van langs zullen krijgen dat niet alleen hun kleding maar ook het vel van hun lijf zal worden gerukt.

Eerlijk gezegd is dat wat Hawk zo nu en dan ook denkt.

Als om Hawk nog meer angst aan te jagen komt op dat moment Hubert de Givenchy binnenlopen, een man van wie Hawk zes jaar geleden nog nooit had gehoord, maar die hij nu enkele keren heeft gesproken. Hij oogt elegant in zijn kostuum met stropdas, die zo bij de Franse couturier horen dat zelfs de plooiën in zijn gezicht met de precisie van een naaister lijken te zijn gevouwen. Hawk wil bijna aan de mouwen van zijn grijze lievelingstrui trekken, maar herinnert zich dan dat hij achten-twintig is en het recht heeft verdiend om hier te zijn – wat maar aangeeft hoe dungezaaid ontwerpers in Amerika zijn.

Hij zoekt om zich heen naar Astrid, voordat de Spiegelzaal zijn onrust verraadt. De Amerikanen moeten vanavond tegen alle verwachtingen in winnen. Anders kunnen Hawk en Astrid nooit samen zijn, en dat is geen gedachte waarbij hij wil stilstaan, laat staan dat hij haar weerspiegeld wil zien in die hele verdomde zaal.

Verman je.

Hij wrijft met zijn hand over de stoppels op zijn kin en herinnert zichzelf eraan dat Hawk Jones de man is die door *Life* de voornaamste modeontwerper van heel Amerika werd genoemd.

'*Bonjour.*' Givenchy begroet hem met een handdruk, als de heer die hij is. 'Veel succes vanavond.'

Halston, die evenmin een heer is als Hawk conservatief is, mompelt 'verwaande klootzak', en Hawk ziet opluchting op de gezichten van Blass en De la Renta omdat Halstons taalgebruik voor één keer niet compleet over de grens gaat.

En dan tonen de spiegels Hawk een rationelere werkelijkheid. Amerikaanse ontwerpers die eigenlijk een stel kibbelende ego's zijn, als team bij elkaar gebracht voor een show die door iedereen, van prinses Gracia van Monaco tot de hertogin van Windsor,

maar ook iedere krant en ieder tijdschrift in Amerika en Europa wordt bijgewoond. Daar staan ze in het Paleis van Versailles waar ze zullen strijden om de eer van hun land als modehoofdstad van de wereld, terwijl ze met z'n vijven nauwelijks door één deur kunnen en het al als een overwinning wordt gezien als Halston iemand niet direct de huid vol scheldt.

En daar hangt Hawks geluk dan volledig van af.

De spiegels tonen weer een andere hoek. Nu weerspiegelen ze niet alleen zijn doodsbenauwde gezicht, maar ook een hoopje op de vloer bij een van de standbeelden. Het hoopje wordt, met een plotselinge, scherpe steek in zijn hart, de betoverende witte kokerjurk die hij Astrid gisteren heeft zien maken, een jurk die volgens hem eindelijk het applaus en de waardering zou oproepen die ze verdient.

Waarom ligt het topstuk uit Astrids collectie als oud vuil op de vloer van de Spiegelzaal?

Hawks voeten bewegen hem voorwaarts. Hij is al halverwege de enorme glinsterende zaal voordat iemand anders het hoopje opmerkt.

Hij heeft driekwart van de afstand afgelegd als hij een woeste rode streep op de zijden stof ziet.

Zijn voeten houden halt. Zijn hoofd wendt zich af. De spiegels om hem heen verdubbelen, verdrievoudigen en verviervoudigen echter het geweld dat de jurk is aangedaan en hij vloekt, hard. Het geluid weergalmt alsof het elk van die verdomde spiegels stuk wil slaan voordat zijn vuist het doet.

Want als dat rode op Astrids jurk bloed is, moet Astrid dood of verleden tijd zijn – en hij ook.

Eerste bedrijf

De legende begint...

I

Astrid Bricard & Hawk Jones

NEW YORK CITY, JANUARI 1970

Astrid Bricard staat voor een vitrine, met haar gezicht bijna tegen het glas gedrukt. Haar mond, wangen en zelfs haar sproeten vormen een lach die haar hele leven heeft gewacht om bevrijd te worden. Ze is dan wel vierentwintig, maar het echte leven is net begonnen en de vitrine in het archief van de Parsons School of Design omarmen is misschien wel de beste manier om dat te vieren. Ze leunt verder naar voren en stoot haar neus tegen het glas dat haar van de jurk scheidt.

De meeste mensen zouden een jarenvijftigjurk van ontwerper Claire McCardell zien. Astrid ziet een genialiteit van vezels. Ieder kledingstuk komt voort uit één enkele vezel. Niet eens garen, nog niet. Vezels – gereinigd, gekaard en gekamd, en vervolgens getwist, getwijnd en geweven. Magie die leidt tot lappen damast en tweed, crepon en weelderig fluweel.

‘Je kijkt alsof je de duivel om de oren wilt slaan met die jurk.’

Astrid slaakt een kreetje. Aan de andere kant van de vitrine staat een man met een lach op zijn gezicht die aangeeft dat hij zijn openingszin niet eens zo slecht vond. Hij ziet er zo ongedwongen knap uit dat hij vast ooit de hunk van het schoolbal moet zijn geweest.

‘Ik ben in elk geval van plan er iets origineels mee te doen, wat je van die zin niet kunt zeggen,’ kaatst ze terug.

Hij lacht en kijkt dan eindelijk naar de jurk in plaats van naar haar. En ze voelt zich op een vreemde manier tevreden als zijn blik blijft hangen op het meest perfecte onderdeel van het geheel: de sjerp die kruislings over één borst loopt, achter de nek langs gaat en dan langs het lichaam omlaag loopt om aan de zijkant te worden geknoopt.

‘Ik dacht aan hoe het zou zijn om hem te dragen,’ zegt ze met haar blik op de knoop gericht. ‘Als je één ruk aan de strik geeft, valt het hele ding op de vloer. Misschien voelt dat wel...’ Ze pauzeert. De strik is het enige wat de jurk bij elkaar houdt – en wat hem uiteen laat vallen. ‘Het zal een machtig gevoel geven,’ zegt ze ten slotte.

Deze man kan zich onmogelijk voorstellen hoe goed dat voor een vrouw moet voelen, om echt machtig te zijn. Het is echter waar Astrid van droomt, en de glimlach die op haar gezicht verschijnt als ze wegloopt is wat haar bij elkaar houdt en wat haar macht geeft, maar niet wat haar uiteen laat vallen.

‘Wat heb je aan?’ vraagt een meisje dat door de hoogte van haar afro kapsel nog langer lijkt aan het eind van de les aan Astrid.

Astrid kijkt omlaag. ‘Een blazer die mijn vader wilde weggoien.’

Het meisje grinnikt. ‘Een herenblazer. Gewoon een herenblazer. Niet meer dan dat.’

‘Nou, ik heb ook ondergoed aan, maar dat moet je maar van me aannemen.’ Astrid grinnikt en het meisje barst in lachen uit.

‘Ik ben Velvet. Laten we iets gaan eten. Maar eerst... Graham!’ roept ze, en een man komt hun kant op lopen. ‘Ik heb een nieuwe vriendin gevonden. Dit is...’

‘Astrid,’ zegt ze als ze de uitgang naar East 54th Street uitlopen.

‘Velvet en ik hebben elkaar een paar jaar geleden op de avondschool leren kennen,’ legt Graham uit. ‘Twee mensen die de middelbare school niet hadden afgemaakt en van hun ouders niet naar de modeacademie mochten.’ Hij grijnst, maar Astrid weet dat er weinig grappigs achter die woorden zit.

‘Mijn ouders wilden ook niet dat ik hiernaartoe ging,’ zegt ze als ze een eettentje in lopen.

‘Zie je wel? Ik wist dat ze een van ons was,’ zegt Velvet. ‘Verschoppelingen zoeken elkaar op.’

De serveerster komt hun bestelling opnemen. Astrid en Graham geven door wat ze willen, maar voordat Velvet iets kan zeggen draait de vrouw zich om en loopt weg.

‘Voor mij ook de hamburger met friet,’ roept Graham haar na. ‘En nog een frisdrank.’

‘Dank je,’ zegt Velvet tegen Graham, kleiner en minder indrukwekkend dan daarnet, voordat de serveerster haar negeerde en weigerde aan te kijken terwijl ze hun bestelling opschreef.

Velvet steekt een sigaret op en blaast de rook uit. ‘Daar kun je maar beter aan wennen, want anders moet je wittere vrienden zoeken,’ zegt ze tegen Astrid.

En Astrid weet dat hoewel ze zich, als wit meisje uit Long Island, soms een verschoppeling voelt, zij stevig verankerd in het leven zit terwijl Velvet zich vastklampt aan de rafelrandjes. Velvets blik maakt haar echter duidelijk dat als Astrid zich probeert te verontschuldigen voor iets wat ze, in alle eerlijkheid, nooit echt zal kunnen begrijpen, Velvet zal opstaan en weggaan.

Daarom wijst Astrid op Graham. ‘Die heb ik al. Hij is zo wit als mijn confirmatiejurk.’

‘Had je toen geen blazer aan?’ vraagt Velvet terwijl de lach weer terugkomt op haar gezicht.

Als het eten op tafel staat vraagt Graham: ‘Waarom mocht je van je ouders niet naar de modeacademie?’

Astrid legt het tijdens het eten van *mac and cheese* uit. ‘Mijn vader is advocaat en wil dat ik met een van zijn junior partners trouw.’

Velvet en Graham trekken een gezicht.

‘Precies. Maar...’ Ze gebaart naar de blazer, en naar het steile blonde haar dat in een bob tot net onder haar kin is geknipt in tegenstelling tot de lange lokken die je nu overal ziet, een individuele stijl die helemaal van haarzelf is. ‘Ik schrik juristen af. Modeontwerper worden is het enige wat ik ooit heb gewild.’

Ze struikelt bijna over haar woorden, zo graag wil ze het vertellen. Ze is het niet gewend. De junior partners die haar vader had uitgenodigd om te komen eten, hoorden zichzelf liever praten. Als ze dan na het eten een stukje gingen rijden, dirigeerde ze hen naar een drukke straat in plaats van het rustige plekje waar zij hun zinnen op hadden gezet. Dan sprong ze bij de verkeerslichten uit de auto en ging ze naar een bar, wat haar een reputatie had opgeleverd. De reputaties van de junior partners die met een meisje naar een rustig plekje wilden rijden om hun tong iets anders te laten doen dan praten waren natuurlijk onberispelijk. Astrid met de gekke kleren, die in bars rondhing en geen interesse had in juristen was degene over wie werd geroddeld.

‘Het is ook het enige wat ik ooit heb gewild,’ zegt Velvet terwijl ze vurig knikt.

‘Ze zou bij ons moeten komen wonen,’ zegt Graham tegen Velvet, die moet lachen.

‘Ze neemt vast geen genoegen met een matras op de grond in een piepklein flatje in Chelsea.’

‘Een matras op de vloer is het enige wat ik me kan veroorloven,’ zegt Astrid op bijna smekende toon. ‘Ik kan niet op en neer blijven reizen vanaf mijn ouders op Long Island. Ze moeten doorkrijgen dat mijn wens om modeontwerper te worden niet iets is wat ik wel zal ontgroeien, net als de pindakaas op mijn hotdogs toen ik klein was.’

‘Gatver!’ gilt Velvet.

Astrid grijnst. Ze had vierentwintig jaar moeten vleien, met uiteindelijk de belofte aan haar vader dat ze eerst een damesachtige alfastudie aan Hofstra University zou volgen. Hij hoopte dat ze uit verveling toch voor het huwelijk zou kiezen. In plaats daarvan rondde ze haar studie af. En dus moest hij zich aan zijn

kant van de afspraak houden, dat ze naar Parsons mocht mits ze zelf betaalde. Ze had het afgelopen halfjaar aan een portfolio gewerkt dat haar een felbegeerde studiebeurs had opgeleverd en in staat stelde om halverwege het tweede jaar in te stromen. En nu heeft ze twee vrienden en woonruimte.

Het leven is een en al disco.

Hawk dumpst zijn rugzak naast de deur van het appartement aan Park Avenue, slentert de keuken in en geeft zijn moeder een kus op haar wang.

Ze woelt door zijn haar.

‘Hé,’ zegt hij zogenaamd beledigd voordat hij iets te drinken uit de koelkast pakt. Hij denkt nog steeds aan dat meisje op Parsons. Hij was naar het archief gegaan om inspiratie op te doen. Hij moet iets nieuws maken voor zijn winkel, maar alles wat hij tekent is het net niet. En toen zag hij haar, terwijl ze in een slank gesneden blazer met halfgesloten ogen naar een jurk stond te staren, met rondingen die zich aftekenden op een manier die inmiddels passé is – het enige meisje in New York dat haar beha niet had weggegooid. Zijn hand had ineens een jurk op haar lichaam willen tekenen die het deed lijken alsof haar jarenstigondergoed van haar lijf was gerukt.

Hij knippert met zijn ogen, opgeschrikt door de kracht van de herinnering. ‘Ik heb vandaag een meisje ontmoet,’ zegt hij.

‘Dat is toch niets nieuws, HJ?’ zegt zijn moeder spottend, maar dan trekt ze een wenkbrauw op. ‘Ah. Ze heeft je het nakijken gegeven. Of...’ vervolgt ze met een weemoedige glimlach, ‘het was een *coup de foudre*.’

‘Misschien was het het allebei,’ zegt hij, waarmee hij serieuzer dan anders ingaat op zijn moeders slecht uitgesproken Franse termen en ideeën over liefde op het eerste gezicht.

Meredith Jones gaat op een kruk zitten, pakt een sigaret en zegt: ‘*Coup de foudre* betekent ook bliksemschicht. Eén felle flits en dan alleen nog maar een saaie, grijze lucht. Als je haar weer ziet, blijkt ze misschien niet meer dan dat en vraag je je af welke speling van het licht je voor de gek heeft gehouden.’

Hij wil echter niet geloven dat een meisje dat denkt dat een jurk die van haar lichaam valt haar macht geeft op het tweede gezicht een grijze muis kan zijn.

‘Ik zal pa zijn eten brengen,’ zegt hij.

Hij vindt zijn vader in bed, met een biografie van Babe Ruth voor zich. Hawk zet het dienblad neer en pakt de honkbal van het nachtkastje, waarna hij hem nonchalant tegen de muur begint te stuiteren. Het is duidelijk te zien dat hij dat de afgelopen maanden vaker heeft gedaan: gooien, vangen, gooien.

‘Goed?’ vraagt hij met een knikje naar het boek terwijl het bonken van de bal de slurpende geluiden die zijn vader tijdens het eten maakt overstemt, geluiden waarvoor hij zich doodschamt. Vandaar de bal, een trucje dat Hawk bij toeval had ontdekt, en dat hem bijna aan het huilen had gebracht toen zijn vader aan het eind van de eerste maaltijd vergezeld door het bonken had gezegd: ‘Bedankt, jongen.’

Hawk had snel de kamer moeten verlaten, want zijn vader hoefde hem niet te zien huilen om die *coup de foudre* van een andere soort: een bliksemschicht in de vorm van een beroerte die hem negen maanden eerder had getroffen en een verwoest brein had achtergelaten. Matthias’ gezicht hing slap, zijn woorden waren nauwelijks te verstaan en het kostte hem enorm veel moeite om iets vast te houden met zijn rechterhand. Het idee dat hij ooit weer aan de slag zou kunnen als advocaat die al een zak goud kon vragen voor het opnemen van de telefoon was voor Hawk net zo vergezocht als de gedachte dat zijn moeder niet meer van Matthias zou houden en iets zou beginnen met een man die niet twintig jaar ouder en half gehandicapt was.

‘Babe Ruth was niet echt een weeskind,’ zegt zijn vader langzaam zodat zijn tong de woorden niet onverstaanbaar maakt. ‘Hij ging naar een industrieschool voor wezen, maar alleen omdat hij een lastpost was.’

Hawk schiet in de lach. ‘Haal je maar niets in het hoofd.’

‘Je bent vierentwintig, jongen. Het zal niet lang meer duren voor je op jezelf gaat wonen.’

Er is een leegstaande ruimte boven zijn winkel. Het zou een

perfecte woonruimte zijn, maar als hij dat deed zou zijn moeder alleen voor zijn vader moeten zorgen.

Hawk legt de bal neer. Hij moet daar weg, weg van de ellendige toekomst die hij voorziet voor de twee personen van wie hij het meest van iedereen houdt. ‘Welterusten, pa.’

In de keuken treft hij zijn moeder op een onbewaakt moment. Ze leunt met haar handen op het aanrechtblad, met een Tom Collins in een glas ertussenin. Ze staart naar de trouwring aan haar linkerhand. Misschien denkt ze aan hoe ze iedere avond danste met haar man, verliefd op een manier die Hawk ook ooit hoopt te ervaren, al denkt hij dat hij daar nooit goed genoeg voor zal zijn.

‘Ik blijf vanavond thuis,’ zegt hij, maar eigenlijk verlangt hij naar muziek en whisky en wil hij nadenken over hoe hij het leven kan krijgen dat hij voor zichzelf voor ogen heeft, nu hij is afgestudeerd en een winkel heeft – een leven dat niet mag worden verstoord door bliksem.

‘Nee,’ zegt zijn moeder resoluut. ‘Ik moet even lekker huilen en dat wil ik alleen doen.’

Shit. Hij slaat zijn armen om zijn moeder heen en drukt een kus boven op haar hoofd, en zij duwt hem weg met zo’n glimlach die je hart kan breken.

Aan het eind van de week moet iedereen uit Astrids klas een korte presentatie geven over iemand uit de modegeschiedenis die geen ontwerper was, maar de mode wel heeft beïnvloed. Velvet begint. Ze schrijdt naar voren alsof het klaslokaal haar catwalk is. Ze houdt een tijdschrift op, met de achterkant naar haar klasgenoten.

‘Dit is *Vogue*,’ zegt ze. Ze draait het blad om. Op de cover staat een zwart model.

‘De Britse *Vogue*,’ verduidelijkt ze. ‘Maak kennis met Donyale Luna. Ze is Amerikaans, maar de Amerikaanse *Vogue* heeft nog nooit een zwart meisje op de cover gezet. Het moge duidelijk zijn dat Donyale tegenwoordig in Londen woont. Ze is de eerste zwarte vrouw ooit op de cover van *Vogue*. Als je dan geen invloed op de mode uitoefent, weet ik niet wanneer wel. De vraag is

alleen of *Vogue* hier ooit door haar zal worden beïnvloed.’

Het is alsof Velvet een granaat het lokaal in heeft gegooid. Iedereen zit als verstijfd te wachten tot hij ontploft. Normaal wordt er niet zo beschuldigend over dit soort dingen gepraat.

Astrid steekt haar vingers in haar mond en fluit. ‘Go, Donyale!’

De klas schrikt op en begint beleefd te klappen. Velvet gaat weer naast Astrid zitten en zegt: ‘Wedden dat ze de enige niet-witte persoon is die we vandaag zien?’

De volgende presentatie, van Candace Winters, ondersteunt die theorie. Dat is echter niet de reden waarom Astrid een onpasselijk gevoel krijgt als ze de gekopieerde foto ziet die Candace ophoudt.

‘Christian Dior heeft de mode als ontwerper meer dan wie ook beïnvloed,’ begint Candace. ‘Dit is zijn muze, Mizza Bricard.’

Astrids goede humeur verschrompelt als warme zijde. Ze had kunnen weten dat iemand Mizza zou kiezen. En dat betekent dat Astrid het moet zeggen, ze komen er vroeg of laat toch wel achter. Het gebeurde zelfs op het conservatieve Hofstra, waar het geen modemensen waren en ze ook de implicaties niet begrepen. Hier op de modeacademie zullen ze haar begrijpen, en als Astrid de waarheid onthult in plaats van af te wachten tot die uitkomt, heeft ze misschien enige controle over de uitwerking en lijkt het niet alsof ze iets te verbergen heeft.

‘Niemand weet waar ze vandaan kwam,’ gaat Candace verder. ‘Ze was naaktdanseress in een revue of prostituee. Ze woonde in het Ritz, droeg nooit slipjes, maar wel altijd een bontjas en niet veel meer.’

Astrid staat op, waardoor het applaus uitdooft, en Candace kijkt haar kwaad aan. ‘Mag ik nu?’ vraagt ze aan de docent.

Hij knikt. ‘De beurt is aan onze winnares van de Claire McCardell-beurs.’

Geweldig. Nu kijken meerdere studenten die de beurs mogelijk aan hun neus voorbij hebben zien gaan haar kritisch aan.

Astrid neemt zichzelf voor het er meteen uit te gooien. ‘Ik ben Astrid Bricard,’ zegt ze. ‘Ik ben geadopteerd. Mijn biologische moeder was...’ Ze willen er niet uit komen, die twee woorden

die haar leven hebben bepaald en bepalend voor haar zullen blijven als ze er niets aan doet.

‘Mijn biologische moeder was Mizza Bricard,’ zegt ze veel te hard.

De zucht die door het lokaal gaat, klinkt deels geschokt en deels achterdochtig.

‘Je bent de dochter van Christian Diors muze?’ vraagt Candace met toegeknepen ogen, alsof ze denkt dat dat de enige reden is waarom Astrid daar staat als winnares van de beurs.

Een van hen, zo hebben ze gisteren te horen gekregen, zal na hun studie modeontwerper worden. Vijf van hen zullen in dienst van modeontwerpers gaan werken. De rest doet over vijf jaar iets anders. Maar Mizza Bricards dochter kan natuurlijk zo het Huis Dior binnenwandelen en een baan in de haute couture krijgen, daar hoeft ze geen moeite voor te doen.

Astrid doet dat wél. Meer dan wie ook. Omdat Mizza slechts een impuls was. Astrid is vastbesloten om de respons te worden.

‘Dit,’ zegt Candace terwijl ze met haar vinger op haar kopie tikt, ‘is jouw moeder.’

Astrid weet wat Candace doet. Ze probeert niet de situatie te verduidelijken. Ze wil dat iedereen naar de foto kijkt. Hoewel Mizza is gefotografeerd door iedereen van Avedon tot Beaton, is dit het beeld dat de beroemde muze het best weergeeft. Mizza draagt een bontjas en leunt met haar lichaam naar de camera toe. Een lange parelketting verdwijnt in haar decolleté en de jas is van haar schouder gegleden, waardoor de bovenkant van haar borsten tot de rand van haar tepelhof zichtbaar is. Op haar gezicht ligt een glimlach die absoluut verleidelijk is.

Zeg het woord muze en iedereen denkt aan een vrouw van lichte zeden. Laat een muze met bont, juwelen en ontblote huid zien en iedereen denkt ‘hoer’. Of erger. Muzen zijn vrouwen die niet eens betaald krijgen voor alle seks die ze uitstralen. Ze hunkeren er juist naar.

Voor Diors dood kwam Mizza ieder jaar met hem naar New York, en dan reisde ze naar Long Island om Astrid op te zoeken. Omdat Dior beroemder was dan het Vrijheidsbeeld en niemand

een vrouw die zich kleedde zoals Mizza over het hoofd kon zien, doken haar moeders vrienden op dezelfde dag op dat Mizza langskwam in een jas met luipaardprint en meer juwelen dan in een etalage van Tiffany, volkomen misplaatst in de groene voorstad waar iedereen witte handschoenen en hoedjes droeg, en één bescheiden snoer parels dat nooit in de buurt van een decolleté was geweest. Daar gold, net als in een groot deel van Amerika, dat Bill Blass' stijl de enige stijl was. *Vrouwen moeten er buitengewoon rein, gezond en fris uitzien*, was een favoriete uitspraak van hem.

Niemand zou *rein* en *Mizza* in dezelfde zin gebruiken.

Het is Astrids missie om ervoor te zorgen dat haar naam en die van Mizza ook nooit in dezelfde zin worden gebruikt.

Aan het eind van de les komt Candace naar haar toe. 'Dat is dus hoe je aan die studiebeurs komt.'

Er verzamelt zich een groepje achter Candace. Of het nu op de middelbare school, Hofstra of de zondagsschool is, er is altijd één meisje dat haar kracht ontleent aan haar wreedheid, een meisje dat bewust zoekt naar ieders gevoelige plekken zodat ze die vaak en publiekelijk kan raken, een meisje dat van Mizza Astrids schandaal maakt.

'De dochter van de muze,' gaat Candace verder, om met ieder woord het stempel dieper in Astrids huid te drukken.

Alleen is Candace niet de eerste, en waarschijnlijk ook niet de laatste, die dat zegt. 'Of de dochter van de hoer,' zegt Astrid nonchalant. Ze dwingt zichzelf om door te gaan, al is ze dan misschien net zo gemeen als Candace. 'Het spijt me dat de beurs aan je voorbij is gegaan.'

De collectieve inademing is hoorbaar. En Astrid ziet aan de blik op Candace's gezicht dat ze gelijk heeft. Astrid heeft iets wat Candace wil hebben. En Candace zal haar de komende anderhalf jaar voortdurend op de hielen zitten. Astrid wil zich echter niet laten bestoken op die ene plek waarvoor ze zo hard heeft gevochten om er te komen.

'De dochter van Mizza Bricard zijn is iets anders dan de dochter zijn van een astrofysicus,' gaat Astrid op milde toon verder.

‘Ik heb hooguit sterke jukbeenderen geërfd. Als dat mijn enige geluk is, heb ik er over een paar jaar al niets meer aan. Gelukkig heb ik Mizza niet nodig om mijn eigen geluk te creëren.’

Het was de bedoeling dat het zou klinken als een nietszeggend feit. Nu ze het hardop uitspreekt, klinkt het als een uitdaging. Aan de ene kant heb je Astrid, Mizza Bricards dochter, bezitter van geweldige jukbeenderen en, zo hoopt Astrid, nog een heleboel meer. Aan de andere kant iedereen die Astrid als de dochter van een verleidster wil zien, met voorop Candace, hoogstwaarschijnlijk de dochter van een nul, bezitter van een ambitie die meedogenlozer is dan die van Astrid.

‘Dat zullen we nog wel zien,’ zegt Candace, en ook dat is een uitdaging, en ze is van plan die te winnen.

Dat is ook Astrids plan. Er zal een dag zijn dat niemand Astrid nog de dochter van de muze zal kunnen noemen.

Ze is verbaasd als ze Velvet ‘Wacht even!’ hoort roepen, en nog verbaasder als ze zich omdraait en zowel Velvet als Graham haastig achter haar aan ziet komen.

‘We zijn dus echt de verschoppelingen,’ zegt Velvet terwijl ze haar arm in die van Astrid haakt.

Voor het eerst die dag kan Astrid lachen. Het lijkt erop dat ze ondanks alles en anders dan op Long Island twee vrienden heeft.

‘We zouden naar een feest moeten,’ zegt Graham. ‘Stoom afblazen.’

En dat is hoe Astrid terecht komt in een enorme loft op Broadway, waar een vriend van een vriend van Graham woont.

‘Je moet twee dollar betalen,’ zegt Graham als ze naar binnen lopen. ‘Het is een huurfeest.’

Het duurt even voor Astrid begrijpt dat een huurfeest inhoudt dat de vriend van Grahams vriend zijn loft openstelt voor feesten om de huur te kunnen betalen. ‘Is er in Manhattan iets wat je niet kunt verkopen?’ vraagt ze.

‘Alleen je moraal.’ Graham knipoogt. ‘Die geef je gratis weg.’ En hij stort zich in de extatische beat op de dansvloer.

Via een geluidsinstallatie zoals Astrid nog nooit heeft gezien, speelt de gastheer een brede maar dansbare collectie jazz en klassiek, soul en funk af. Ze leven zich uit tussen gekleurde ballonnen. Astrid heeft haar slappe vilthoed al een tijd geleden afgezet en haar witte topje plakt aan haar huid door het zweet. Uiteindelijk gebaart Velvet naar haar en verlaten ze de dansvloer, buiten adem van het dansen en de rook waardoor je geen hand voor ogen kunt zien. Ze begeven zich naar de zijkant van de kamer. Daar pakken ze allebei een banaan en iets te drinken van de tafel waarop niet de gebruikelijke middelen staan, alleen fruit, noten en sap – de voor- en nadelen van een feestje waar de gasten zelf iets meenemen, had Graham eerder uitgelegd – en laten zich op een zitzak vallen.

‘Dat was precies wat ik nodig had,’ zegt Astrid.

Velvet lacht. ‘De bananen of de ballonnen?’

Astrid lacht ook en geeft Velvet een por tussen haar ribben. ‘Dank je.’

‘Laat maar weten als ik je nog eens bananen kan bieden als tegenwicht voor de bitches.’

Astrid denkt aan de uitdagende blik in Candace’s ogen en haar lach sterft weg. Ze vecht tegen de tranen die samen met de wietwolk haar zicht vertroebelen en probeert aan iets anders te denken dan zichzelf, want de manier waarop Velvet haar probeert op te beuren is bewonderenswaardig.

‘Een meisje dat op Long Island is opgegroeid als dochter van een advocaat en de middelbare school en een alfastudie heeft afgerond, heeft maar weinig reden om tegen jou te klagen,’ zegt ze.

Velvet haalt haar schouders op. ‘Toen je Candace vertelde dat je je eigen geluk zou creëren, wilde ik applaudiseren. Het is niet eerlijk, maar wel waar: net zomin als jij op jouw moeder wilt lijken, wil ik op die van mij lijken. Ik heb zeven broers en zussen en mijn moeder deed haar best, maar op mijn vijftiende zat ik aan de eettafel kleding te vermaken zodat we de huur konden betalen, in plaats van dat ik naar school ging. Dan keek ik haar over de tafel aan en wilde ik zeggen: “Geef hem verdomme een condoom.” Als ze maar drie of vier kinderen had hoeven

voeden, had ik naar school kunnen blijven gaan. Ik verfoeide het dat ze zo passief was dat ik moest boeten voor mijn vaders afkeer van kapotjes.’

Astrid nipt van haar sap en wenst dat het een joint was, zodat de spanning in haar kaken iets zou afnemen. Ze perst de woorden naar buiten. ‘En ik verfoei het dat mijn biologische moeder, als muze, alleen goed was om een man groot te maken, dat ze zelf niets van grootsheid bezat. Betty Friedan zegt dat de wereld zich verlaat op de passieve afhankelijkheid van vrouwen en dat vrouwelijkheid van ons een doelwit en een slachtoffer van de seksuele zwendel maakt, en dan zie ik die foto van Mizza in mijn hoofd, een en al seks en afhankelijkheid, en wil ik alleen nog maar schreeuwen. En dan denk ik aan mijn adoptiemoeder, die exact de vrouw in de keuken is waartegen Friedan strijdt.’

Haar vingers klemmen zich om haar glas. ‘Ik heb dus zowel de moeder die de belichaming van de vrouwelijke aantrekkingskracht is als de moeder die haar décolleté gebruikt om een man te inspireren. En Betty zegt ook dat we eindelijk machtig kunnen zijn als we onze vrouwelijkheid wegnemen. Dat geloof ik niet.’

Ze wijst op haar witte topje, waar ze geen beha onder draagt, net als de helft van alle aanwezige vrouwen. ‘Toon je décolleté als jij dat wilt. Ga naakt in een volle kamer staan en laat je verleidsterslach zien. Neuk lekker rond. Maar doe het voor jezelf, omdat jij je er goed bij voelt. Doe het niet om een man groot te maken. Het is dus niet zo dat ik niet net als Mizza wil zijn. Het is dat ik aan de slag wil met damesmode, de belichaming van die zogenaamd zo vreselijke vrouwelijkheid. Ik wil kleding maken die mooi is én vrouwen hun macht teruggeeft, kleding die hun verdomme nooit het gevoel zal geven dat het hun enige taak is om een man machtiger te maken.’

De muziek verandert van ongedwongen groove in iets wat opzwepender is en past bij de drang die Astrid voelt op deze vreemde plek waar lsd-blotterers net zo makkelijk van hand tot mond gaan als de persoonlijke en onwelsprekende wensen haar mond uit stromen.

Ze trekt Velvet overeind en zwiert hen rond op het crescendo

van muziek, ledematen en duisternis. Ze legt haar hoofd in haar nek en voelt het allemaal op haar gezicht: het ritme van de toekomst.

‘Ik ben niet de dochter van de muze,’ zegt ze tegen Velvet. ‘En jij bent niet het meisje dat de middelbare school niet mocht afmaken. Laten we dat allebei geloven, dan komt de rest vanzelf.’

Ze draaien en draaien tot ze minstens zo high zijn van hun hoop en dromen als het groepje dat in de hoek zit te trippen op lsd.

Eerder verschenen van Natasha Lester:

Het huis in Parijs
De drie levens van Alix St. Pierre

Eerste druk september 2025

Oorspronkelijke titel *The Disappearance of Astrid Bricard*

Oorspronkelijke uitgever Sphere

Copyright © 2024 Natasha Lester

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Saskia Peeters

Omslagontwerp Studio Vonk & De Boer

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 261 7896 2

ISBN e-book 978 90 261 7897 9

ISBN luisterboek 978 90 261 7898 6

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.